

Отже, на нашу думку, значення засади недоторканності права власності, як і інших загальних засад кримінального провадження, полягає в їх здатності визначати зміст, процесуальну форму діяльності сторін та інших учасників кримінального провадження, спрямованість на захист від необґрунтованого і незаконного позбавлення або обмеження права власності, насамперед, під час досудового розслідування. Саме на цій стадії кримінального процесу більшою мірою можливі порушення вказаної засади при тимчасовому вилученні майна, проведенні обшуку, огляду, слідчого експерименту тощо.

МІСЦЕ ІНСТИТУТУ ПРЕДСТАВНИЦТВА У ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИХ ВІДНОСИНАХ

Курсант 2 курсу юридичного факультету Інститут кримінально-виконавчої служби НАВС **Самосьонок А.О.**

Науковий керівник: старший викладач кафедри загально-юридичних дисциплін Інституту кримінально-виконавчої служби, кандидат юридичних наук **Губарєв С.В.**

Сучасні цивільні правовідносини неможливо представити без представництва. Інститут представництва пронизує як приватне, так і публічне право, як матеріальне, так і процесуальне, воно виступає універсальною формою правового посередництва, а тому має надзвичайно велике значення.

У найзагальнішому вигляді представництвом є використання правосуб'єктності одних осіб для реалізації прав і обов'язків та захисту прав інших осіб. За допомогою представництва створюються додаткові можливості для здійснення прав і виконання обов'язків учасниками цивільних правовідносин, забезпечується більш повний захист їх суб'єктивних прав, підвищується ефективність налагодження економічних зв'язків між суб'єктами права, а тому його наявність у цивільному та цивільно-процесуальному праві абсолютно виправдана.

Проте інститут представництва є досить складною частиною цивільного права, що для своєї реалізації вимагає чіткого дотримання встановлених у законі норм.

За допомогою представництва можуть здійснюватися не тільки майнові, але і деякі особисті немайнові права, проте не припускається вчинення через представників угод, що за своїм характером можуть бути зроблені тільки особисто, а також інших угод у випадках, передбачених законом (наприклад тільки особисто можна скласти заповіт, укласти договір довічного утримання та ін.)[4, с.567].

Інститут представництва в цивільному праві України представлений главою 17 Цивільного кодексу України (далі ЦК) (ст.ст. 237-250)[1].

Відповідно до ст. 237 ЦК представництвом є правовідношення, в якому одна сторона (представник) зобов'язана або має право вчинити правочин від імені другої сторони, яку вона представляє.

Не є представником особа, яка хоч і діє в чужих інтересах, але від власного імені, а також особа, уповноважена на ведення переговорів щодо можливих у майбутньому правочинів[1].

Право на здійснення правочинів від імені іншої особи (повноваження представника) ґрунтується на різних юридичних фактах, з якими закон пов'язує його виникнення. Згідно з ч. 3 ст. 237 ЦК такими підставами можуть бути: договір (наприклад, договір доручення); припис закону (наприклад, відповідно до ч. 1 ст. 242 ЦК батьки (усиновлювачі) є законними представниками своїх малолітніх дітей), акта органу юридичної особи (наприклад, призначення особи наказом директора товариства на посаду, яка пов'язана із вчиненням дій від імені останнього) та з інших підстав, встановлених актами цивільного законодавства (наприклад, з факту спільного ведення господарства подружжям слідує припущення, що при укладенні правочину в спільних інтересах один з подружжя діє також від імені та в інтересах іншого з подружжя, оскільки згода останнього на здійснення такого правочину — в межах побутових — припускається)[1].

Залежно від того, на чому базуються повноваження представника, можна розрізнити представництво *за за-*

коном (або законне, обов'язкове) і представництво за договором, (або договірне, добровільне)[2].

Представництво за законом має місце тоді, коли особа-представник, коло її повноважень і випадки такого представництва визначаються певними нормативними актами (ЦК, СК іншими законами). До призначення представника той, кого представляють, у таких випадках ніякого відношення не має[3].

Представництво за договором — це таке представництво, яке виникає в результаті укладання правочину між представником та особою, яку він представляє. Для здійснення такого представництва потрібно отримати довіреність, яку той, кого представляють, видає представникові як доказ наданих йому повноважень[3].

Отже, метою представництва є здійснення представником угод та інших юридичних дій в інтересах і за рахунок особи, яку він представляє. Угоди, які вчиняються представником, є його власними, самостійними вольовими діями, які створюють, змінюють або припиняють цивільні права і обов'язки у іншої особи - особи, яку представляють.

Значення представництва полягає у тому, що саме завдяки цьому інституту юридичні особи мають можливість повніше здійснювати свої повноваження, захищати інтереси в суді, господарському суді за допомогою кваліфікованих юристів. Завдяки представництву стає можливою реалізація цивільних прав недієздатними особами, малолітніми. Потреба представництва зумовлена й тим, що у випадках тривалої відсутності за місцем постійного проживання, тяжкої хвороби та інших обставин громадянин не завжди має змогу особисто здійснювати надані йому законом можливості: отримувати заробітну плату, пенсію, поштові перекази, керувати транспортними засобами, розпоряджатися майном, захищати свої інтереси в суді тощо. І саме в цих випадках йому допомагає представник.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Цивільний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та доповненнями станом на 16 січня 2003 року: [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/435-15>

2. Харитонов О.Є. Підручник. Цивільне право України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pidruchniki.ws/1482111146186/pravo/predstavnistvo>

3. Цивільне право України. Загальна частина. Електронна бібліотека підручників та українських рефератів. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.info-library.com.ua/books-text-8724.html>

4. Цивільний кодекс України: Науково-практичний коментар. \ За ред. Є.О.Харитонова, О.І.Харитонової, Н.Ю.Голубевої. 2-е вид., перероб. та доп. - К.: Правова єдність, 2009. - 744с.

СУСПІЛЬНА НЕБЕЗПЕКА ПОСАДОВИХ ЗЛОЧИНІВ

Курсант 402 навчальної групи **Святнюк С.А.**

Науковий керівник: доцент кафедри економічної безпеки, кандидат юридичних наук **Томма Р.П.**

Відповідно до Конституції України органи державної влади та місцевого самоврядування, їх службові особи зобов'язані діяти лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Ці положення Конституції поширюються на всіх без винятку службових осіб, незалежно від того, чи є вони представниками законодавчої, виконавчої або судової гілок влади, виконують свої службові обов'язки у державному чи громадському апараті, в органах місцевого самоврядування або на окремих підприємствах, в установах чи організаціях. Не має також значення службове становище особи, відомча чи галузева належність органу, сфера його діяльності, характер та обсяг повноважень або форма власності, на підставі якої створені та функціонують підприємства, установи і організації. Виконання службовими особами своїх службових функцій на підставі, в межах і у порядку, передбачених Конституцією, законами та іншими нормативними актами України, забезпечує нормальну діяльність на всіх рівнях управління.